

## Hồi 5

### Nghi Vấn Trùng Trùng

**T** hoạt trông thấy Hoa Sơn Trưởng Phái Nam Vô Úy định tấn công, Văn Tử Lăng cả kinh, chàng vội vàng chuẩn bị đối phó.

Với sắc mặt điềm nhiên, Hiệp Lê Tửu Tẩu coi thường kẻ địch, giả vờ như chẳng hay biết. Tình thế đang căng đến cực độ, bỗng nhiên có tiếng chân người đi đến.

Nét mặt vụt biến đổi, Nam Vô Úy gần từng tiếng:

- Kẻ sắp đến bất kể là ai! Không được nói có mặt lão phu ở đây.

Với giọng đe dọa, lão tiếp:

- Lão phu chính là Hoa Sơn Trưởng Phái Nam Vô Úy. Nếu không nghe lời, chớ trách thanh trường kiếm này chẳng dung tình nhé...!

Nói xong, Đạo Trưởng tung mình bay vụt vào cụm rừng gần đấy.

Hiển nhiên, mặc dù ẩn núp, lão đang theo dõi tình hình xảy ra ở trước mặt.

Chí phục thù sôi động ở lòng Tử Lăng. Theo lời nói của Giang Tâm Mỹ, chàng mong lão đầu trọc Phổ Vân mau đến để cùng lúc thanh toán vụ cừ thù của Văn Gia Bảo.

Sức lực có đạt được mục đích ấy hay không, hiện tại chàng không cần toan tính...

Sau lưng chàng vụt lên một giọng khàn khàn:

- Kính chào lão thí chủ.

Không quay mặt lại cũng không lên tiếng, nhưng... đôi môi của Hiệp Lê Tửu Tẩu mấp máy một hồi. Dĩ nhiên là lão đang dùng phương pháp Truyền Âm Nhập Mật cùng kẻ vừa đến đàm đạo.

Tử Lăng nhanh nhẹn quay đầu lại, trước mặt chàng là một vị ni cô vừa béo lại lùn. Niên kỷ xem rất cao, nhưng khó xác định được là bao nhiêu tuổi.

Trong tám đại môn phái, chỉ trường phái Vô Y là ni cô, người này chắc là Vô Y Chương Môn Bồ Tâm Sư Thái...

Ni cô có vẻ xúc động, đôi môi mấp máy một chặp, đoạn lập tức bắn mình nhảy vọt lên không, nhắm dãy núi phía hữu thẳng tiến.

Trong nháy mắt, bóng người đã mất hút sau ánh sương đêm.

Hoài nghi, Tử Lăng cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối và ni cô vừa trao đổi gì đấy...?

Hiệp Lê Tửu Tẩu bật cười xòa:

- Lão cho vị ni cô ấy hay vừa rồi tại đây, một lão tăng và một phụ nữ bịt mặt giao đấu dữ dội. Sau khi đại bại, lão tăng chạy về phía hữu, thế cho nên ni cô đó lập tức đuổi theo...

Tử Lăng định hỏi tiếp, nhưng lão già nhanh nhẹn kéo tay chàng:

- Chúng mình phải mau ẩn mặt mới được.

Vừa nói xong, tay với lấy bình rượu. Lão tung mình nhảy vọt ra phía sau mộ bia.

Kinh công của lão già làm Tử Lăng kinh ngạc vô cùng. Bắn lãnh như vậy có thể liệt vào hạng nhất lưu cao thủ.

Không chậm trễ, chàng vội tung mình nhảy theo.

Tiếng hét từ trong rừng phía bên tả vụt vọng ra:

- Lão già say! Người định trốn đi đâu?

Liền khi ấy, Càn Khôn Tẩu Nam Vô Úy từ trong rừng bay vọt ra.

Tay nắm chuôi kiếm, Tử Lăng chuẩn bị ứng chiến.

Nam Vô Úy bỗng nhiên đứng dừng lại, vánh tai nghe ngóng giây lâu, thần sắc ông vụt biến đổi, lập tức quày quả phi thân bay lộn trở lại.

Tiếng chân dồn dập từ xa lại truyền đến.

Hiệp Lê Tửu Tẩu kể tai Tử Lăng nói nhỏ:

- Đất này lão thường đến viếng nên rất rành địa thế. Trước mặt có một hang nhỏ, chúng mình hãy đến ẩn núp ở đấy, chờ chút nữa xem họ diễn trò.

Hiện giờ đang độ vào thu nên cỏ hoang trên mộ cao đến ngập gối.

Hiệp Lê Tửu Tẩu nhanh nhẹn vạch cỏ, dưới đất lộ ra một cửa hang. Cả hai, kẻ trước người sau vội vàng chun xuống.

Hành động của hai người nhờ mộ bia che khuất cả, Nam Vô Ưu ở bìa rừng, mặc dù đang chăm chú theo dõi nhưng không tài nào thấy được.

Hang rộng độ năm thước mộ vuông, bốn bề lát đá.

Khẽ mỉm cười, Hiệp Lê Tửu Tẩu ra dấu kêu Tử Lăng ngồi xuống, đoạn với tay kéo tấm đá chắn cửa hang lại.

Cửa hang do bàn tay khéo léo xây đắp, nên khi khép lại, cỏ hoang liền phủ kín, người lạ khó lòng phát giác ra được.

Hiệp Lê Tửu Tẩu đưa tay đẩy nhẹ tấm đá trên vách, một cửa hang nhỏ lại hiện ra.

Rất đổi ngạc nhiên, Tử Lăng hỏi:

- Kiệt tác này chính lão tiền bối tạo ra đấy à?

Hiệp Lê Tửu Tẩu đắc chí cười hi hi:

- Từ nhỏ, lão ở vùng núi này. Mười bảy năm về trước, Bát Đại Chương Môn ra công kiến trúc phần mộ, lão thấy hứng thú nên mỗi lần đến viếng, lão âm thầm ra tay xây đắp. Đây chính là thành tựu của khổ công lão trong mười mấy năm trời.

- Theo ngu ý của tôi, lão tiền bối không phải đơn phương là hứng thú. Chắc đối với việc này có ít nhiều quan hệ chứ gì?

Không thừa nhận, cũng không thú nhận, Hiệp Lê Tửu Tẩu bí mật cười xòa:

- Hiện tại hãy bỏ qua việc ấy! Chúng mình còn nhiều việc đáng xem!

Nói đoạn, lão khom mình chui vào địa đạo.

Tử Lăng vội vã theo sau.

Địa đạo chỉ dài độ bảy tám thước mộ. Cuối đường, một mảnh đá chắn ngăn...

Hiệp Lê Tửu Tẩu dán mắt vào một mảnh pha lê trên vách. Mảnh pha lê được ăn thông bên hông mộ bia bằng một ống tre sơn dầu.

Cảnh vật bên ngoài trông qua ống tre rất tỏ rõ, mặc dầu thế người ngoài khó phát giác được, vì đầu ống tre được che đậy rất khéo.

Sự thay đổi bên ngoài làm Tử Lăng nín thở trở mắt nhìn.

Trước mộ bia hiện giờ đã xuất hiện bốn kẻ lạ một tăng, một tục và hai lão đạo sĩ.

Tiếng nói khẽ của Hiệp Lê Tửu Tẩu vang bên tai chàng:

- Người đeo song kiếm là thủ lĩnh phái Võ Đang Tam Dương Trưởng Lão, lão râu đỏ, thủ lĩnh phái Không Động Nguyên Huyền Đạo Trưởng. Nga Mi Chuông Môn Thiền Ly Thiền Sư là lão hòa thượng mập phì, còn lão ốm tong teo là Thanh Thành Chuông Môn Công Dã Vô Vi...

Tử Lăng mỉm cười:

- Giới võ lâm người người đều biết mặt, thế ra chốn giang hồ lão tiền bối đã là bước khắp cùng?

- Cậu chớ vội lầm đoán, chỉ vì họ thường đến đây, nên già này mới biết mặt đấy thôi...

Tử Lăng ngạc nhiên:

- Họ thường đến đây là có ý gì...?

Khẽ mỉm cười, Hiệp Lê Tửu Tẩu giục:

- Hãy xem họ hành động rồi sẽ biết...!

Bên ngoài, bốn vị hình như đợi chờ sốt ruột, tới lui đếm bước, Tam Dương Đạo Trưởng mở đầu, lên tiếng:

- Chuyện hơi lạ! Kẻ nào mang hoa quả đến tế mộ rồi rút lại đây?

Thiền Ly Thiền Sư cắt ngang:

- Việc ấy lo chi cho mệt. Mục đích của chúng ta là đợi Phổ Vân Thiền Sư kia mà!

Công Dã Vô Vi tiếp:

- Trong thư, Phổ Vân Thiền Sư có căn dặn là chúng mình phải cấp bách tế tự nơi đây.

Tam Dương Đạo Trưởng gật đầu:

- Chuyện hội họp tuyệt đối bí mật, thế mà nơi đây có người đến trước tế mộ, việc đâu phải tầm thường...

Công Dã Vô Vi xen vào góp ý kiến:

- Tôi đề nghị chúng mình hãy xuống thăm xem, có thay đổi gì mình hãy tính sau!

Cả bọn đều gật đầu đồng ý...

Công Dã Vô Vi liền ung dung phát nhẹ vào mộ bia. Tấm đá kê ngang trước mộ bia từ từ xê ngang, để lộ một cửa hang.

Công Dã Vô Vi khom mình bước xuống, cả bọn lục tục theo sau, tấm đá lại nhẹ nhẹ khép kín lại...

Tử Lăng trở mắt nhìn ngơ ngác, chàng thù người ra vì kinh ngạc.

Tiếng chân người từ dưới vang lên khe khẽ, hiển nhiên là đường hầm ăn thông dưới chân của hai người đang ngồi.

Giây lâu... Một bóng đen từ cụm rừng bên phải bay vút đến trước mộ, không ai lạ, chính là Càn Khôn Tẩu Nam Vô Úy.

Lão rảo bước vài vòng dò xét, trầm ngâm giây lâu, bỗng nhiên tự mỉm cười, đoạn phi thân về phía sau mộ mất dạng...

Thắc mắc vì sự kiện vừa xảy ra, Tử Lăng nheo mày hỏi:

- Hơn mười năm thường lui tới chỗ này, và kiến tạo được đường hầm bí mật, thế của hang của bọn bốn người vừa chui vào, lão tiền bối chắc đã biết rõ...?

- Đường hầm ấy lão đã biết từ lâu, vả lại cũng có thăm qua phía dưới một lần, nhưng... chẳng có chi đáng chú ý cả...

Bỗng nhiên...

Mấy tiếng kêu la nghệt thở từ dưới địa đạo truyền lên.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng nghe rõ mồn một, hiển nhiên là tiếng kêu của bốn người đang gặp phải chuyện chẳng lành.

Trầm ngâm giây lâu, Tử Lăng vụt kêu lên:

- Không xong rồi...! Lão tiền bối...! Tôi phải đi xem mới được...!

Nói xong chàng định chui ra...

Đưa tay cản Tử Lăng lại, Hiệp Lê Tửu Tẩu điềm nhiên mỉm cười:

- Việc của bọn chúng, với cậu có liên hệ gì mà vội vã thế...?

- Nghe tiếng kêu kỳ lạ, dường như việc không may xảy đến cho họ, nên tôi muốn đi xem thử...

- Lão muốn hỏi cậu đến đây vì mục đích nào?

Nghe hỏi hơi lạ, Tử Lăng trăn trối nhìn cụ già, đoạn chậm rãi đáp:

- Ngẫu nhiên đi qua đây thôi, nghe vùng này có mộ của Túy Tâm Tiên Tử, vì ngưỡng mộ đã lâu, nên sẵn dịp đến viếng thăm cho thỏa...

- Nhưng... cậu chắc biết trước có cuộc hội họp nơi đây của Bát Đại Chương Môn...

Tử Lăng giật mình tự nhủ:

“Việc hội họp của Bát Đại Chương Môn do Giang Tâm Mỹ phỏng đoán, nhưng lão già này hà tất cũng biết được? Chẳng lẽ lão cùng Giang Tâm Mỹ có thông đồng...”

Hiệp Lê Tửu Tẩu thấy Tử Lăng sanh nghi, bèn đổi giọng hòa dịu:

- Nếu cậu có lòng hiếu kỳ muốn xem cho rõ, thì đây này...

Nói xong, lão liền đẩy tạt phiến đá dưới chân sang một bên...

Lỗ hổng có chấn pha lê, kiến tạo giống như trên vách, hiện ra. Cả mừng, Tử Lăng dãn mắt nhìn vào.

Dưới hang tối mịt, vận dụng nhãn lực giây lâu, cảnh vật mơ hồ, từ từ hiện ra trước mặt chàng.

Một đại điện rộng ở giữa, bốn bên đều có thạch thất ăn thông.

Giữa đại điện người đá và ngựa đá xấp thành hàng trước một phiến đá vuông vức độ ba trượng.

Trên phiến đá có đề hai chữ, nước đỏ chói:

“Linh Tẩm”

Chàng nghĩ:

“Chẳng lẽ chỗ ấy là nơi yên nghỉ của Túy Tâm Tiên Tử!”

Bên góc đại điện có bàn thờ của những vị thần linh, ngoài ra không còn gì khác lạ nữa!

Cảnh vật hoàn toàn yên lặng... không một bóng người.

Tay vớ lấy bình rượu đưa lên tu một hơi dài, Hiệp Lê Tửu Tẩu vụt đưa ý kiến:

- Này! Cậu muốn xuống dưới thám dò chú?

Tử Lăng quay lại nhanh nhẩu đáp:

- Đã đến đây, gặp cơ hội này chẳng lẽ bỏ qua.

- Thế thì để lão dẫn đường cho!

Tử Lăng định chắc lão sẽ dẫn theo ngã cũ của bốn người. Nào ngờ, đưa tay lên, lão phất nhẹ vào vách một chưởng.

Chương phong xé toang một lỗ thông vào hang.

Hai người vội phi thân bay vào mộ huyết.

Mặt dưới của huyết được lót bằng đá phiến, ngược mặt nhìn lên, trần huyết toàn đất, nhưng kiên cố dị thường, không dễ sụp đổ.

Mười mấy năm bị chuột bọ đào xới, thành ra loang lỗ, nên lỗ hổng của hai người vừa chun qua rất là trùng hợp, khó mà nhận ra được.

Bốn bên đại điện, có cửa thông qua hơn mười gian thạch thất. Mỗi gian đều có đặt những thạch tượng nhỏ, ngoài ra không có gì khác.

Tử Lăng đi một vòng, chẳng tìm ra vật gì đặc biệt.

Nơi gian chót, một đám tượng đất ngả nghiêng sứt lỗ đặt ở giữa phòng, trước cung đài có khắc bốn chữ:

“Hoang Linh Nga Quy.”

Chàng không hiểu Bát Đại Chương Môn kiến tạo những pho tượng này là có dụng ý gì? Thành linh...

Có luồng gió rít sau lưng...

Biết có điềm gì, chàng vội quay lại.

Từ mũi của con ngựa đá chót, phóng ra hai luồng ám khí, nhắm Tử Lăng bay vù tới...

- o O o -